

Don't look here, don't look there!

In de tentoonstelling "Rond Vierkanten" presenteert Hilde Purnot een reeks van negen schilderijen, acryl op doek, die zij het afgelopen jaar in De FactorY heeft gemaakt. Het zijn negen doeken van 1 meter op 1 meter in 't vierkant die aandachtig zijn 'afgetoetst'. Als het ware al wevend met verf laat zij patronen ontstaan waarin zowel menselijke figuren als teken-systemen verschijnen en waarin zij, in de repetitie van verftoetsen, zowel handelt als mijmert, en het verschil tussen droom en daad laat oplossen.

Aan de hand van haar bijzondere techniek creëert Hilde schilderijen met een unieke verschijningsvorm. Om hierin wat meer inzicht te krijgen, toont Hilde ook ouder werk.

Het oudste werk zijn vier ook al vierkantige schilderijtjes met gele, oranje en rode achtergrond, gemaakt in de jaren negentig. Ze dragen als titel "Nonsens geschrift" en tonen hiëroglifeachtige, grotendeels onleesbare tekens in een wirwar van lijntjes en krassen. Binnenin is telkens een collage van verscheurde foto's aangebracht en bewerkt - als een soort spiegeltje. Op die foto's zijn fragmenten te zien van werk dat teruggaat tot de jaren tachtig. Deze foto's zijn de enige restanten van werk dat vandaag sinds lang niet meer bestaat, omdat het allemaal vernietigd werd. Dit werk dient dus tegelijk als documentatie voor het nog ouder werk. En reeds in dit werk zien we Hilde's fascinatie voor het maken van patronen, tekens, en het onderzoeken van de betekenissen van decoratieve systemen.

Uit 2005 stamt het werk met de allesomvattende titel "De aarde en het universum". Dit bestaat uit 12 schilderijtjes die telkens twee aan twee, in wit en zwart, goed en kwaad zo je wil, of yin en yang, als tegengestelden, verspreid zijn opgehangen in de ruimte aan weerszijden van de dragende pilasters. Het zet ons aan om ons als toeschouwer in de ruimte te begeven en de werkjes telkens vanuit een ander oogpunt te bekijken - om zo een zicht te krijgen op het geheel. Dit kijken wordt als het ware gedynamiseerd, in beweging gebracht, door de penseeltoetsen die telkens in een bepaalde richting en spanning zijn aangebracht tegenover de aarde. Ook hier gescheurde foto's met restfragmenten van ander, ouder, niet meer bestaand werk. Het laat ons toe als kijker een soort tijdreiziger te zijn.

Het valt op dat Hilde graag in reeksen werkt. Het verhoogt de zeggingskracht van het uitgebeelde, het suggereert verschillende bladzijden van een verhaal, het creëert een rasterachtig ritme dat ons als kijker in onze eigen beweging raakt, ons doet bewegen.

Zo ook met het werk "Kleuren in ups en downs" uit 2011, dat uit drie maal drie formaten en drie maal drie soorten vormen bestaat. Hier op een soort bankjes neergezet als een omwisselbaarheid, als een soort turnoefening.

Het oudste schilderij uit de recente reeks draagt als titel "Don't Look here, don't look there". Dat kan tellen als de opener van een tentoonstelling: kijk niet hier, kijk niet daar! Maar wij doen het toch! Het schilderij toont twee figuren die ingekapseld zijn, gekaderd worden door het systeem van vierkantige verftoetsen. Ook in andere schilderijen vinden we figuren terug die op deze wijze zijn ingekaderd. In de volledig abstracte werken gaan de kaders zelf een eigen leven leiden ...

We zien hier een schilderkunst die is ontstaan omdat de schilder, Hilde, helemaal in het medium is opgegaan. De verf is aangebracht als een adem, als een beademing die als een essence, een concentraat het beeld constitueert, in zijn onderdelen tot stand brengt. Wat we zien is een soort na-beeld, vergelijkbaar met wat we zien wanneer we langdurig naar een vorm turen en dan die vorm nog even blijven zien ook al hebben we de ogen gesloten. Hilde heeft dit nabeeld weten te bestendigen, door het meticuleus te schilderen. Het is het bestendigen van een vluchtigheid. Het oplossen van het verschil tussen droom en daad.